

VYHOZENCI

Je pátek a město se připravuje na první jarní víkend. Ovšem nejen město. Lidé dnes dříve než v jindy chodí po nákupech a shánějí vše potřebné na dva volné dny. Má být pěkné počasí, a tak se chystají na výlety.

Ve městě stojí obchodní dům a v něm je obchod s potravinami. Ten krám je stejný jako kterýkoli jiný v kterémkoli jiném městě. Lidé dávají do košíků to, co potřebují, i co nepotřebují. Nervózní rodiče se dohadují, děti je tahají za ruce a žvatlají: „Mami, kup mi...“ a „Tati, kup mi...“ Rodiče se rozčilují: „Ale Vašku... Měl jsi včera!“ A tak podobně, asi to znáte. Pokladny pípají a otrávený brigádník vybaluje a doplňuje nové zboží do regálů. Prostě běžný nákupní den...

A tady, přímo u pokladny, je zavěšená igelitka a o kousek dál stojí v regálu plastová láhev, takzvaná petka. Zatím o sobě nevědí. Sice na sebe skoro vidí, ale každá má svých starostí dost mezi ostatními kamarády v regálu a na stojanu. Čekají, až si jich někdo všimne, a ony tak naplní svůj úděl být lidem užitečné. Nebo tak nějak to mělo původně být, když člověk vymyslel plast.

A tak se i stalo. U regálu s vodou se zastavil jeden rozčepýřený týpek. Hubeňour, samá ruka, samá noha... No prostě kluk jménem Pepe, který si chtěl s kamarádem Tondou vyrazit na víkendový trek do hor. Do košíku, kde měl

už nějaké jídlo a chleba, přidal teď i jednu petku. A protože Pepe neměl žádnou tašku, koupil si u pokladny igelitku. Od té doby se cesta dvou plastů, aniž by o tom něco tušily, spojila.

Celé to začalo asi po pěti kilometrech, co kluci společně urazili. Dostali žízeň a udělali si krátkou zastávku, aby si odpočinuli a napili se. Láhve s vodou měli plné, nevypili je celé, a tak je schovali zpátky do batohů. Pepe pak odhodil obal od čokoládové tyčinky do trávy, ale Tonda ho napomenul, ať ho zvedne, dá do batohu, a až se dostanou do nejbližší vesnice, ať ho tam vyhodí do koše nebo tříděného odpadu. V osm hodin večer dorazili na stanoviště, kde chtěli přespát. Hezké místo, takový remízek u lesa, kousek od cesty. Rozbalili si spacáky, najedli se, a jelikož byli unavení, usnuli brzy, jako když je do vody hodí.

Ráno se vzbudil jako první Pepe. Rozhodl se, že udělá čaj. Z láhve vylil poslední vodu do plecháče. Protože věděl, že jsou nedaleko vesnice, kam teď po ránu za chvíli dojdou a nakoupí tam vše potřebné včetně vody, nebohou petku vzal a jednoduše ji hodil za keř. Nechtěl se tahat s odpadky. Stejně tak dopadla igelitka. Přistála za keřem kousek vedle petky.

Po snídani Tonda poděkoval kamarádovi za čaj a oba si sbalili věci. Odhozené odpadky nemohl vidět, protože byly za schované za keřem. Jinak by je určitě posbíral a odnesl s sebou. Oba chlapci se vydali směrem ke vsi. My je nyní opustíme a zůstaneme na místě, kde ležely dva vyhozené plasty, které od této chvíle již mají svá jména: igelitka Jitka a petka Bětka.

„Hej ty! Jak se jmenuješ?“

„Igelitka Jitka. A ty?“

„Já petka Bětka!“

„Těší mě. To jsme dopadly, co?“

„To mi povídej, plaste, fakt pecka,“
ušklíbla se Bětka.

„Ještě nedávno jsem si hověla pěkně v regále s kamarády, čerstvě vybalená, nablýskaná a čistá... Ale teď?“

„No, teď jsi zmuchlaná, oslintaná a s víčkem nakřivo. Žádná hitparáda, to ti povím!“

„Však se nekasej! Taky nepatříš mezi igelitové princezny.“

„Já vím, promiň, jsme na tom úplně stejně. Ten kluk nás vyhodil a vůbec při tom neřešil, co s námi bude! Kde to jsme? Co tady budeme dělat?“

„Přesně, jak říkáš. Ale hlavně jsme už použité, člověku jsme posloužily, naše mise je splněna. A co dál?“

„Nevím, tohle prostředí neznám. Něco tu fouká, ale klimoška ani větrák to nejsou. Celkem příjemně to tu voní, ale koblihy to nebudou. Trošku mi to připomíná vůni francovky, co rozbil ten malý capart včera v obchodě, když se vozil na vozíku.“

„Jo, to máš pravdu. A něco tu visí ve vzduchu, ale vánoční

koule to nejsou, nemá to ani provázek, vydává to různé zvuky a za chvíli to zmizí.“

„Že jo? A vidíš, na čem ležíme? Je to různě zelené, mezi tím jsou barevné květy – ty znám z obalů od sýrů – a šimrá to.“

„Hlavně se všechno pořád hýbe a šumí. Dost zvláštní! Zlatý obchoďák, ti řeknu. Tam mělo všechno svoje místo, a když se něco vyprodalo, tak se to tam zase doplnilo. Tady se pořád něco mění.“

Petka Bětka s igelitkou Jitkou z toho byly celé rozladěné. Čekaly, že až je někdo použije a spotřebuje, bude o ně prostě postaráno. Ale tímhle způsobem? To tedy nečekaly.

A tak tam ležely v trávě a hlíně a kolem nich ubíhalo jaro.

Jednou pozorovaly sojku, jak si v keři ve větvích staví hnízdo a pořád létá tam a sem. Necháपालy, proč

to dělá. Jindy si tak obě leží a najednou vidí,
jak ze země těsně vedle nich vyleze myš.
Leknou se, ale myš si jich nevšímá, jen
kolem rychle proběhne, něco sebere

